
THE
SECOND PAIR
OF EYES

DREMPEL 6

Het Tweede Paar Ogen

Er zijn waarheden die via studie komen.

Andere via ervaring.

En dan zijn er de waarheden die het moeilijkst te aanvaarden zijn.

Waarheden die anderen eerder zien dan wij.

Lange tijd heb ik geloofd dat ik de waarnemer was.

De professional die analyseert.

De man die beoordeelt.

De persoon die interpreteert wat er om hem heen gebeurt.

Ik vergiste me.

Terugkijkend besef ik dat sommige van de belangrijkste dingen van mijn leven het eerst werden begrepen door de vrouwen die ik onderweg ontmoette.

Niet omdat ze meer geschoold waren.

Niet omdat ze meer geluk hadden.

Niet omdat ze informatie bezaten die ik niet kende.

Eenvoudigweg omdat ze zagen.

Op een andere manier.

Sneller.

Dieper.

Minder verstrooid.

Mannen zijn vaak gefascineerd door resultaten.

Vrouwen observeren veel vaker de signalen.

De man kijkt naar de richting.

De vrouw kijkt naar de beweging.

De man luistert naar de woorden.

De vrouw luistert naar wat de woorden vermijden te zeggen.

Uiteraard is het niet altijd zo.

Maar vaak genoeg om aandacht te verdienen.

In mijn beroepsleven heb ik buitengewone vrouwen ontmoet.

Managers.

Medewerksters.

Klanten.

Leidinggevenden.

Moeders.

Dochters.

Vriendinnen.

Velen kwamen uit verschillende landen.

Verschillende talen.

Verschillende culturen.

En toch bezaten ze een gemeenschappelijk kenmerk.

Ze begrepen de mensen voordat de mensen zichzelf begrepen.

In het begin beschouwde ik dit vermogen als een intuïtie.

Met de tijd noemde ik het menselijke ervaring.

Want terwijl velen de gegevens observeerden, observeerden zij de mensen.

En mensen lopen altijd vooruit op de gegevens.

Wat er in de cijfers gebeurt, begint bijna altijd bij de mensen.

Veel veranderingen die mijn traject zouden transformeren, werden eerder opgemerkt door een vrouw dan door mij.

Soms waren het kleine details.

Een zin.

Een stilte.

Een bezorgdheid.

Een schijnbaar bijkomstige opmerking.

Niets spectaculairs.

Niets theatraals.

En toch, maanden of jaren later, keerden die woorden terug.

En ze waren juist.

Met de tijd leerde ik luisteren.

Niet uit beleefdheid.

Uit intelligentie.

Want de wereld is te complex om vanuit één enkel perspectief begrepen te worden.

Ieder mens ziet een deel van de weg.

Niemand ziet de hele kaart.

De vrouwen die door mijn leven zijn getrokken, hebben me iets geleerd wat geen enkel bedrijf me had kunnen leren.

Dat de relatie vóór de transactie komt.

Altijd.

Een contract kan een overeenkomst scheppen.

Een relatie kan vertrouwen scheppen.

En het vertrouwen overleeft wanneer het contract niet meer volstaat.

Ik heb zeer machtige mensen alles zien verliezen door gebrek aan vertrouwen.

En schijnbaar breekbare mensen dankzij dat vertrouwen werelden zien bouwen.

Wanneer ik terugdenk aan de vrouwen die in mijn verhaal aanwezig waren, denk ik niet aan de rollen.

Ik denk aan de onzichtbare bijdragen.

Aan wat ze hebben toegevoegd zonder er de eer voor te krijgen.

Aan het vermogen om verschillende delen van de werkelijkheid samen te houden.

Het gezin.

Het werk.

De relaties.

De wonden.

De hoop.

Veel mannen benaderen het leven als een opeenvolging van doelen.

Veel vrouwen benaderen het als een netwerk van verbindingen.

Misschien komen ze daarom vaak eerder tot bepaalde conclusies.

Ze zien de banden.

Ze zien de effecten.

Ze zien de gevolgen.

Ik herinner me een periode van mijn leven waarin ik ervan overtuigd was alles alleen te moeten oplossen.

Het is een wijdverspreide ziekte onder mannen.

Denken dat kracht samenvalt met zelfredzaamheid.

Denken dat om hulp vragen een zwakte is.

Denken dat kwetsbaarheid een gebrek is.

Het waren vrouwen die die overtuiging sloopten.

Niet met grote toespraken.

Met hun voorbeeld.

Door me te laten zien dat ware kracht er niet in bestaat alles te dragen.

Ze bestaat erin banden te bouwen die sterk genoeg zijn om niet alles alleen te hoeven dragen.

Het was een revolutionaire ontdekking.

Want ze veranderde de manier waarop ik de wereld observeerde.

En ze veranderde de manier waarop ik mezelf observeerde.

Elke cultuur bezit haar eigen definities van succes.

Titels.

Posities.

Geld.

Prestige.

Met de tijd heb ik geleerd dat er een andere maat bestaat.

De mensen die blijven.

Zij die naast je blijven wanneer er niets te winnen valt.

Zij die in je blijven geloven wanneer jij het zelf moeilijk vindt dat te doen.

Zij die je beste kant zien nog voordat hij naar boven komt.

Veel van de mensen die deze rol in mijn leven hebben vervuld, waren vrouwen.

En het is onmogelijk die werkelijkheid te negeren.

Boeken vieren vaak de helden.

Biografieën vieren de hoofdpersonen.

Het echte leven is veel eerlijker.

Achter elk traject staan mensen die hebben bijgedragen aan de opbouw ervan.

Mensen die niet voorkomen in de titels.

Mensen die geen erkenning zoeken.

Mensen die mogelijk maken wat anderen ondertekenen.

Wanneer ik denk aan de vrouwen die door mijn verhaal zijn getrokken, denk ik juist hieraan.

Aan hun vermogen om te zien.

Om te begrijpen.

Om te steunen.

Om te corrigeren.

Om te anticiperen.

En vooral om zich een eenvoudige waarheid te herinneren.

Niemand bouwt werkelijk iets alleen.

We kunnen een werk ondertekenen.

We kunnen op de foto verschijnen.

We kunnen een verhaal vertellen.

Maar achter elk verhaal staat altijd een onzichtbare gemeenschap.

In mijn geval had een belangrijk deel van die gemeenschap een vrouwelijk gezicht.

Daarom is het geen provocatie te zeggen dat vrouwen het als eerste zagen.

Het is een erkenning.

Want vele keren, lang voordat ik begreep wat er gebeurde, hadden zij het al begrepen.

Vrouwen hadden het als eerste begrepen.